

rigets som for Monarchiets Finantsfer, at Hjælpen kom hurtigt for om mulig at bevirke, at de Tab, der skee, skulde kunne formindstes, og at derved indirekte den skadelige Indflydelse, som de nuværende Forhold have paa Indtægterne, skulde kunne formindstes. Jeg troer derfor ikke, at det her gaaer an at see bort fra den uheldige finantsielle Tilstand, og hvis jeg selder derti, at man ikke kan betragte de finantsielle Forhold i Kongeriget uden tillige at tage Hensyn til de finantsielle Forhold i Monarchiet, er jeg ikke ene om denne Feiltagelse. Man har saaledes seet Banken, som er en Institution for Kongeriget, at henvende sig til Monarchiets Finantsminister. Banken er ligefrem gaaet ud fra, at det var ham, det tilkom at hjælpe. Jeg kan ikke antage, at Banken, idet den henvendte sig til ham, kan være gaaet ud fra, at det var som Kongerigets Banquier, den henvendte sig til ham. Nei! Jeg vil meget betvivle, at det vil kunne negtes, at Banken henvendte sig til ham, fordi den antog, at det i højeste Maal maatte interessere Monarchiet, at der gjordes Noget med Hensyn til de nuværende Forhold. Skulde Banken have fejlet i denne Anskuelse, da beklager jeg, at man ikke har oplyst den om, hvilken Vej den skulde gaae. Hvis Banken ikke havde meent, at det var Monarchiets Finantsminister, som denne Sag maatte angaae, maatte den jo været gaaet den sædvanlige foreskrevne Vej; naar Banken har Noget at andrage hos Kongen eller hans Regjering, skal en saadan Forhandling skee med Justitsministeren. Jeg vil bede Forsamlingen at betænke, hvilket Maskineri vi da vilde være komne ind i. Banken skulde henvende sig til Justitsministeren for at forestille ham, at det var nødvendigt, at den blev hjulpen; Justitsministeren maatte da henvende sig til Indenrigsministeren — hvorved jeg formoder, at Banken ogsaa maatte være tilstede — for at overbevise ham om, at det var nødvendigt, at der skete noget fra Finantsfernes Side, og Indenrigsministeren maatte da atter henvende sig til Monarchiets Finantsminister som den, der havde Pengene, hvormed der skulde hjælpes. Jeg tilføjer, at jeg i den vis Henseende beklager, at det ikke forholder sig saa, at det ikke paaligger Monarchiets

Finantsminister at komme til Hjælp under de nærværende Conjuncturer, og at Banken altsaa ikke er gaaet den nye omhandlede Vej; man kunde nemlig derved være kommen til Indseende med, hvor daarligt hele Maskineriet er. Naar man ikke benytter det under farlige Omstændigheder, kommer man nemlig ikke til Kundskab om det Uheldige derved. Jeg skal endnu kun tilføje, at det med Hensyn til dette Maskineri skifter sig tvivlsomt, hvorvidt man ved at gaae ind paa den nærværende Lov kan see Omstændighederne freidigt imøde, og hertil kommer den Betænkelse, at Lovforslaget er forfattet under Anskuelsen af heldige Conjuncturer, paa en Tid, da Staten i det Hele var i Fremgang. Det vil jo nemlig sees, at man med Rundhaandethed er gaaet ind paa forskjellige Udgiftposter, og at der ikke er vist nogen synderlig Over for Besparelser. Jeg siger ikke dette som en Breidelse; jeg gjør kun opmærksom paa, at det er en naturlig Folge af gode Forhold, at man tager mindre Hensyn til Besparelser. Hvis dette forholder sig saa, kunde der vistnok være nogen Betænkelse ved at gaae ind paa en Lov, som er forfattet under saadanne Forhold. Jeg vil imidlertid troe, at det vil være en Opfordring for Ministeriet til at gjøre sit Mulige med Hensyn til Besparelser, og jeg skal derfor stemme for Finantsloven.

Lehmann: Jeg skal ikke opholde mig ved de Dele af den sidste ærede Taler's Foredrag, som kun staae i en sfiernere Forbindelse med Loven. Dog kan jeg ikke tilbageholde den Øttring, at naar den ærede Taler opgav som Maal, hurtigt at faae Hjælp, forekommer det mig, at Banken er gaaet den ene rette Vej ved at henvende sig til Finantsministeren, istedetfor først at henvende sig til Justitsministeren, for at han kunde henvende sig til Indenrigsministeren, som da igjen skulde henvende sig til Finantsministeren. — Derimod troer jeg, at den ærede Taler har fuldkommen Ret i den Øttring, at uagtet Finantsloven i det Dieblif, den staaer i Begreb med at vedtages, viser en glædelig Balance, maae vi dog være belavede paa, at Conjuncturerne ikke ville udblade at udøve Indflydelse paa de Forudsætninger, hvorfra man ved Lovens Affattelse og Vedta-